

A Fővárosi Ítéletábra Pivarnyikné dr. Juhász Emőke Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: Pivarnyikné dr. Juhász Emőke ügyvéd) által képviselt felperes neve(....) felperesnek, a Gál & Társa Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Gál Andrea Anna ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, kk. Nyárondi Virág (I.rendű alperes címe) II. rendű és III.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. március 7. napján kelt, 69.P.../2013/10. számon meghozott, 11. sorszám alatt kijavított ítélete ellen az alperesek 12. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, a II-III. rendű alperesek jogelődjével szembeni keresetet elutasítja, az I. rendű alperest elégtételként arra kötelezi, hogy magánlevélben kérjen elnézést a jogsértés miatt a felperestől, az I. rendű alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 300.000 (Háromszázezer) forintba leszállítja, és az elsőfokú perköltségről akként rendelkezik, hogy a felperes, valamint az I. rendű alperes a felmerült költségüket maguk viselik, míg a felperes köteles a II-III. rendű alperesnek 15 napon belül 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat megfizetni. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II-III. rendű alpereseknek 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget, míg a felperes és az I. rendű alperes a felmerült másodfokú perköltségüket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek – az I. rendű alperes, valamint a II.rendű alperes neve, a korábbi II. rendű alperes, a jelenlegi II. és III. rendű alperesek jogelődje – azzal, hogy a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság előtt a 18.P.../2009. számú perben a bírósághoz benyújtott beadványban azt a nyilatkozatot tették, hogy a felperes azért áll elszámolási vitában az alperesekkel, mert a felperes a B... 39. szám alatti építkezésen, mint műszaki ellenőr a saját részére pénzt kért az alperesektől azért, hogy leigazolja a szerződésszerű teljesítést, melyet az alperesek nem tartottak jogszerűnek, megsértették a felperesnek a jóhírnévhez és a becsülethez fűződő személyiségi jogát.

Az elsőfokú bíróság az alpereseket a további jogsértéstől eltiltotta, és kötelezte az alpereseket elégtétel adására oly módon, hogy a fent írt polgári perben egy beadványban jelentsék ki, hogy az állítás nem felel meg a valóságnak, csatolják be jelen ítélet egy kiadmányát és magánlevélben kérjenek bocsánatot a jogsértés miatt a felperestől az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 nap alatt.

Kötelezte egyetemlegesen az alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, ennek az összegnek 2011. szeptember 3. napjától a naptári félev első

napiján érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű kamatát, valamint 200.000 forint áfát is tartalmazó perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a fentieket meghaladóan elutasította.

Az ítélet tényállása szerint peres eljárás volt folyamatban a I.rendű alperes nevéfelperes és V... O... G... Ü... I... alperes között a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság előtt 18.P.../2009. szám alatt vállalkozási díj elszámolása iránt. A felperes az építkezésen műszaki ellenőri teendőket látott el, a perben tanúként hallgatták meg 2011. április 12-én. Az I. rendű alperes a bírósághoz intézett iratában arról tájékoztatta a bíróságot, hogy a jelen per felperesével azért áll elszámolási vitában, mert ő a B... 39. szám alatti építkezésen mint műszaki ellenőr a saját maga részére pénzt kért a korábbi II. rendű alperestől, néhai II.rendű alperes nevetől – aki abban a peres eljárásban felpereseként szerepelt – azért, hogy leigazolja a szerződésszerű teljesítést, amelyet a jelen per I. rendű alperese nem tartott jogszerűnek.

Az I. rendű alperesi cég tagja – és 2012. augusztus 24-éig az I. rendű alperes ügyvezetője – volt a korábbi II. rendű alperes, néhai II.rendű alperes neve.

Az alperesek feljelentése következtében a felperessel szemben eljáró Budapesti Rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Főosztály Korruptós Bűnözés Elleni Osztálya a 01000/.../2012.bü.számú ügyben hozott határozatával a nyomozást megszüntette az 1978. évi IV. törvény (Be.) 252. §-ának (1) bekezdésére alapítva, mert a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem volt várható eredmény. A hatóság megállapította, hogy a Btk. 252. § (1) bekezdése szerinti vesztegetés büntetése nem állapítható meg, mert nem nyert igazolást, hogy a felperes a teljesítésigazolás kiállítását jogtalan előny kérése és annak megtagadása következtében, és nem pedig a kijavítás hiánya okán tagadta meg.

A felperes keresettel fordult a bírósághoz arra hivatkozással, hogy ez az állítás nem felel meg a valóságnak és alkalmas a felperes jóhírének és becsületének csorbítására. Előadta, hogy igazságügyi szakértő, műszaki ellenőr, a felelős műszaki vezetői névjegyzékben szerepel, több szakmai kamarának is a tagja, ezért különösen sérelmes volt számára a hamis tényállítás. A perben tett állításról a V... O... G... Ü... ... is tudomást szerzett, így a felperes kénytelen volt munkájának ellenőrzése érdekében felülvizsgálati ellenőrrel szerződést kötni, mert a munkája iránti bizalom megrendült. Keresetében kérte a jogsértés megtörténtének megállapítását, az alperesek eltiltását a további jogsértéstől, továbbá elégtétel adására, és egyetemlegesen 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatták a személyiségi jogsérelmet, mert álláspontjuk szerint a felperes társadalmi megítélésében sérelem nem következett be, az előkészítő iratot ugyanis csak az ismerte meg, aki a perben részt vett. A nem vagyoni kárt összegszerűségében is eltúlzottnak tartották.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nagyobb részben megalapozottnak találta. Határozatát a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdésére, 76. §-ára, 78. § (1) és (2) bekezdésére, 84. §-ára, 301. §-ának (1) bekezdésére, 339. §-ának (1) bekezdésére és 355. §-ának (1) bekezdésére alapította.

A rendelkezésre álló adatok alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperesek nem bizonyították annak a ténynek a valóságtartalmát, hogy a felperes pénzt kért volna az építkezésen a szerződésszerű teljesítés igazolásáért. Az alperesek valótlan állítása sértette a felperes jóhírnevét, aki

műszaki ellenőr, igazságügyi szakértő és szakmailag elismert személy, ezért a sérelmezett kijelentés alkalmas arra, hogy a felperesbe vetett bizalmat megrendítse és a bíróság előtt is kétségeket ébresszen a felperes becsülete, szakmai rátermettsége tekintetében. Ez az alperesi állítás a felperes jóhírnevét és becsületét súlyosan megsértette, a felperest ebből hátrányok érték mind szakmailag, mind magánéletében, egészsége is megrendült, ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítés megalapozottan jár a felperesnek. Utalt arra, hogy a bírói gyakorlat bizonyos, a kár súlyával, jellegével arányos mértékű kártérítést külön az összegre irányuló bizonyítás nélkül is indokoltnak tekint, figyelemmel a nem vagyoni kár jellegére, amely szerint olyan kárról van szó, amely a fél személyes életében a káresemény bekövetkeztével beálló hátrányos, kedvezőtlen következményekben ölt testet. A kártérítés összegét az elsőfokú bíróság mindezek figyelembevételével 1.000.000 forintban állapította meg, és ezen összeg egyetemleges megfizetésére kötelezte az alpereseket.

Alaposnak találta az elégtétel adására irányuló kereseti kérelmet is. Kifejtette, hogy bár a felperes egy országos napilapban kérte közzétenni az alperesek nyilatkozatát, ezt azonban az elsőfokú bíróság nem találta megfelelőnek tekintettel arra, hogy kizárólag azok a személyek ismerték meg az alperesek közlését, akik a perben részt vettek, illetve akiket a felperes erről tájékoztatott. Mindezen körülményre tekintettel az elsőfokú bíróság a rendelkező részben írt elégtétel adását találta indokoltnak. A jogsértés tényének megállapításán túl az alpereseket a további jogsértéstől is eltiltotta, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperesek által indítványozott tanúbizonyításnak az elsőfokú bíróság nem adott helyt, mert a per tárgyává tett kijelentést tartalmazó beadványt szerkesztő dr. B... R... ügyvéd meghallgatása nélkül is maradéktalanul megállapíthatónak találta a tényállást.

A határozattal szemben az I. és II. rendű alperesek éltek fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes teljes keresetének elutasítását, másodlagosan a nem vagyoni kártérítés összegének leszállítását és annak megfizetésére kizárólag a II. rendű alperes – illetve a másodfokú eljárás során történt elhalálozására tekintettel nyilvánvalóan a jogutódok – kötelezését kérték. Állították, hogy sem a peres eljárás jellege, sem az abban vizsgálandó jogsértés nem hozható összefüggésbe az I. rendű alperessel, az I. rendű alperes vonatkozásában hozott marasztaló határozatot az elsőfokú ítélet nem is indokolta, abban következetesen a korábbi II. rendű alperes eljárását értékeli. A néhai II. rendű alperes a nyilatkozat megtételekor sem volt az I. rendű alperes ügyvezetője, azaz nem az I. rendű alperes képviselőjeként járt el a nyilatkozat megtétele során, így nincs sem ténybeli, sem jogi alapja az I. rendű alperessel szembeni személyiségi jogi perindításnak.

A perbeli nyilatkozat tartalma egyebekben arra vonatkozott, hogy a peres felek között összetett elszámolási vita alakult ki, mely vitával összefüggésben került sor a sérelmezett nyilatkozat megtételére. Az elszámolási vitát és a kijelentést nem lehet egymástól függetleníteni, a jogi képviselő által szerkesztett azon beadvány, amelyben a kijelentés rögzítésre került több oldal terjedelmű, a szöveggörnyezetéből megállapítható, hogy a peres felek közötti elszámolási vita folytán nem tartotta elfogulatlan tanúnak jelen per felperesét a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság előtti peres eljárásban a néhai II. rendű alperes. Minderre tekintettel alappal indítványozta a peres felek szembesítését, valamint az okiratszerkesztő ügyvéd meghallgatását a nyilatkozat tartalmának konkretizálása, másfelől a peres felek közötti elszámolási vita fennállta, harmadrészt a nyilatkozat és az elszámolási vita közötti összefüggés tisztázása érdekében. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatásának elmulasztása következtében ezért nem volt olyan helyzetben, hogy megalapozott és jogszerű ítéletet hozzon.

A beadványt a peres feleken kívül senki sem ismerhette meg, ezért a perben benyújtott előkészítő

iratban szereplő nyilatkozat nem nyilvános. A per alapját képező állításról kizárólag azon személyek szerezhettek tudomást, akikkel ezt a felperes maga közölte és kizárólag a közlésben szereplő tartalommal. A felperes társadalmi megítélésére ilyen módon az alperesi kijelentés kihatással nem bírt. A meghallgatott tanúk vallomásaiból is egyértelműen kiderült, hogy a felperes társadalmi megítélésében semmilyen hátrány nem merült fel, munkától, megbízástól a peres eljárás tárgyát képező nyilatkozattal összefüggésben nem esett el, személyi, vagyoni viszonyaira a perbeli nyilatkozat kihatással nem volt, egészségi állapotát sem érintette az alperesi nyilatkozat, a felperes gyógyszeres kezelés, orvosi ellátás alatt nem állt a kijelentéssel összefüggésbe hozható okból. A perben tehát nem nyert igazolást, hogy a felperest bármilyen kár érte volna, illetve hogy az állítólagos sérelme és az alperesi kijelentés között ok-okozati összefüggés állna fenn. Nem vagyoni kár jelen esetben nem következett be, ezért az 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megítélése indokolatlan volt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Fellebbezéssel nem volt támadott a felperes meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást az így rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg. Érdemi döntését és annak jogi indokait azonban a Fővárosi Ítéltábla csak részben osztotta, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azokhoz az alábbiakat fűzi.

Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy mindkét alperes megvalósította a jogsértést, mert a sérelmezett kijelentés alkalmas arra, hogy a felperesbe vetett bizalmat megrendítse és a bíróság előtt is kétségeket ébresszen a felperes becsülete, szakmai rátermettsége tekintetében. Erre tekintettel mindkét alperessel szemben alkalmazta a kért – objektív és szubjektív – jogkövetkezményeket.

Nem volt figyelemmel azonban arra, hogy a sérelmezett kitételt tartalmazó beadványt nem a néhai II. rendű alperes – II. rendű alperes neve –, hanem az I. rendű alperes – a I. rendű alperes neve – nyújtotta be a bíróságon az általa megbízott jogi képviselő útján. Mivel II. rendű alperes nevenem saját személyében, hanem legfeljebb a jogi személy képviseletében tehette a perbeli nyilatkozatot, ezért a szubjektív jogkövetkezmény, a kártérítés szabályainak alkalmazására vele szemben nem kerülhetett volna sor.

Az EBH2010.2126. számon közzétett eseti döntésben is megnyilvánuló töretlen ítélkezési gyakorlat szerint, ha a jogi személy tagja, alkalmazottja vagy képviselője a jogi személy tevékenységi körében eljárva magatartásával más személyhez fűződő jogát megsérti, a jogsértés objektív jogkövetkezményeiért mind a jogsértést ténylegesen elkövető természetes személy, mind a jogi személy felelősséggel tartozik. Ez a felelősség ugyanakkor kizárólag a Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott ún. objektív szankciók tekintetében terheli a jogi személy tagját, képviselőjét, alkalmazottját. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerinti ún. szubjektív szankció a jogi személy nevében eljáró természetes személlyel szemben nem alkalmazható, az egyebekben a Kúria álláspontja szerint nem kárfelelősségi, hanem adhéziós szabály, amely abban nyújt eligazítást, hogy a személyhez fűződő jog megsértése esetén milyen szabályok szerint kell a kártérítő felelősséget elbírálni; ezek pedig a Ptk. 339-360. §-ai. A jogi személy alkalmazottja által a munkaviszonyával összefüggésben okozott kárért önálló kártérítő felelősséggel nem tartozik, mert az alkalmazott által okozott kárért a Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján a munkáltató felelős

(Pfv.IV.../2012/7.).

Az objektív szankciók pedig a korábbi II. rendű alperes tekintetében azért nem vizsgálhatóak, mert II. rendű alperes neve a per másodfokú szakaszában elhalálozott. A tárgybán kikristályosodott ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis személyhez fűződő jogsérelem megállapítása iránti perben az alperes halála a per megszüntetéséhez vezet, amennyiben vele szemben kizárólag objektív jogkövetkezmény alkalmazását kérték. Ez ugyanis olyan jogviszony, amelynek természete a jogutódlást kizárja. Nem így van ez a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában szabályozott kártérítés esetében. Amennyiben a kártérítésre is irányuló per a jogsértőnek állított személy életében megindult, az alperes időközi elhalálozása miatt a per a kártérítés iránti kereset tekintetében a jogutódok perbevonása után folytatódhat. A Fővárosi Ítéltábla ezért a perbeli esetben tudomásul vette, hogy a II. rendű alperes jogutódainak perbevonása folytán a felperes a pert kkk. Nyárondi Virág II. rendű, és III. rendű alperes nevével III. rendű alperessel szemben folytatja tovább, ez azonban egyúttal azt is eredményezte, hogy a II. és III. rendű alperesek tekintetében már csak a szubjektív jogkövetkezmény – azaz a nem vagyoni kártérítés – feltételeinek fennállta lenne vizsgálható, de azt a korábban már kifejtett kárfelelősségi szabály a jelen esetben kizárja. Ezért a II-III. rendű alperesek, illetve jogelődjükkel szembeni kereset alaptalan volt.

A fentiek következtében csak az I. rendű alperes vonatkozásában kerülhetett sor az állított jogsértés megalapozottságának a vizsgálatára.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperesek azon állítása, miszerint a jelen per felperesével azért állnak elszámolási vitában, mert ő a B... 39. szám alatti építkezésen mint műszaki ellenőr a saját maga részére pénzt kért a korábbi II. rendű alperestől, néhai II. rendű alperes nevetől – aki abban a peres eljárásban felpereseként szerepelt – azért, hogy leigazolja a szerződés szerű teljesítést, nem felel meg a valóságnak és alkalmas a felperes jóhírének és becsületének csorbítására.

A becsület és a hírnév a személy társadalmi megítélését kifejező értékítéletek összessége. A becsület megsértése akkor következik be, ha a kifejezésre juttatott értékítélet nem felel meg az ítéletalkotás közmegegyezés által elfogadott törvényeinek, logikai szabályainak. A jóhírnév sérelme különösen akkor valósul meg, ha valaki más személyre sértő közlést tesz, a közlés tényállítást tartalmaz, és azzal valótlan állít, vagy híresztel, vagy a valóságot hamis színben tünteti fel. A jóhírnév sérelmét csak a valóságnak nem megfelelő tényközlések valósíthatják meg, ezért az értékítélet, bírálat, a jóhírnév megsértését csak akkor eredményezik, ha legalább burkoltan tényállítást tartalmaznak. Ennek hiányában a közlés lehet a becsületet vagy az emberi méltóságot sértő. A személyre vonatkozó, objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés azonban csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett egyéni érzékenysége, hanem a közfelfogás. Nincs szükség azonban arra, hogy a hátrányos eredmény, a sértett társadalmi megítélésének negatív változása ténylegesen be is következzen, elég, ha arra objektíve alkalmas a hírnévrontó valótlan közlés.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróságnak a jogsértés tekintetében kifejtett álláspontját az I. rendű alperes tekintetében. Helyesen állapította meg, hogy a sérelmezett kijelentés tényállítás, amely valótlan, megfogalmazásának módja pedig meghaladja a perbeli védekezés alkotmányos kereteit. A kihallgatott tanúk vallomásai, valamint a rendőrkapitányság határozata a felperes állítását támasztotta alá, az I. rendű alperes a sérelmezett állítás valóságát bizonyítani nem tudta. Mindezekre tekintettel helytállóan került sor az elsőfokú bíróság által az I. rendű alperes tekintetében a jogsértés

megállapítására és a további jogsértéstől való eltiltására.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azonban az elsőfokú bíróság által alkalmazott elégtétel módjával. A megállapított jogsértéssel magánlevélben történő bocsánatkérést látott arányban állónak, a perbeli ilyen tartalmú nyilatkozat nem szokásos és nem is célravezető.

A nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelem tekintetében az Ítélet tábla azt hangsúlyozza, hogy a pénzbeli kártérítésnek a nem vagyoni károknál az a funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjon, amely az elszenvedett sérelemért nagyjából egyenértékű, másnemű előnyt nyújt. A kompenzáció a tönkretett életlehetőségeket helyettesítő, kiegyensúlyozó, az elveszett helyett más nemű előnyt nyújtó funkciót tölt be a bírói gyakorlat szerint, mely a személyi sérelem, illetve hátrány hozzávetőleges kiegyensúlyozására szolgál pénzbeli szolgáltatás nyújtásával.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Pp. 163. §-ának (3) bekezdése szerinti köztudomásút tényként elfogadható, hogy a felperest a megállapított jogsértés következtében hátrány érte mind szakmailag, mind magánéletében, ezért a nem vagyoni kártérítés megalapozottan jár a felperesnek. Ezen túlmutató hátrányt azonban a felperes a perben nem igazolt, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítés eltúlzott. Emellett figyelembe vette a másodfokú bíróság azt is, hogy a sérelmezett kijelentésre perben került sor, ahol a nyilvánosságra jutás lehetősége szűkebb körű, ahogy erre helytállóan hivatkozott az alperesi fellebbezés. Ezért az I. rendű alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 300.000 forintra leszállította, mert ezt az összeget látta alkalmasnak a felperest ért nem vagyoni hátrány hozzávetőleges kompenzálására.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, annak fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A pernyertesség-pervesztesség megváltozott arányára tekintettel az elsőfokú perköltségről akként rendelkezett, hogy a felperes, valamint az I. rendű alperes a felmerült költségüket maguk viselik, mert bár a felperes nagyobb arányban lett pervesztes, azonban magasabb volt az igazolt elsőfokú perköltsége.

A II-III. rendű alperes pernyertesnek minősülnek mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban, ezért a felperes az irányukban a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint megfizetni tartozik az 50.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú, és 10.000 forint + áfa összegű – mindkét esetben a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése alapján meghatározott – ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az alperesek fellebbezése részben eredményre vezetett, melynek következtében a felperes és az I. rendű alperes közel azonos mértékben lett pernyertes a másodfokú eljárásban. Ere tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a felmerült másodfokú perköltségüket maguk viselik.

Budapest, 2016. május 12.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: